

D-265

På Svalbard  
vinteren 1932 -1933

064400308

33.....

e

ge:



På Svalbard  
og en liten moskusepisode som  
endte på en sørgelig måte.

Fra Store Norske Spitsbergen Kulkompanis  
anlegg i Longyeardalen:

Longyearbyen



I måneskin  
Fotografert 10. desember 1932  
midt i mørketiden.  
Direktørboligen til venstre  
messen tilhøre.  
På skrå opover fjellsiden til  
venstre sees bremsebanen op  
til gruben.  
Utsikt fra bergmesterens hus.

I solskin  
Fotografert i slutten av  
mars 1933  
Hovedgaten og arbeiderbo-  
liger.



Taugbanen fra gruben til  
kajanlegget ved Hotelnesset.  
Hundekjøring.  
På den annen side av fjorden  
ved foten av fjellet sees som  
små prikker Hiorthavn.  
husene på



Bergmesterhuset, hvor  
jeg som sysselmann har  
bodd i vinter.





Tilvenstre fru direktør Sverdrup  
Tilhøire fru kontorchef Boger  
" På strøket "



Thoremann Sverdrup  
Torstein Boger  
Sässa Krogh  
( telegrafbestyre-  
rens datter )

Fotografier fra 4sommeren 1932



Tilhøire bergmester Merckoll  
Tilvenstre undertegnede  
på vei fra Colesbukten til  
Sveagruben ved Braganza.



Grågås.  
Utsikt nedover mot  
Reindalen.



Påsen 1933

Funksjonærer ved Store Norske  
Spitsbergen Kulkompani drar på  
påsketur til Sveagruben.



Bagagen surres på sleden



Hundene spendes for



Starten. Marsj op.



Mørketiden med storm og uveir er over og solfesten, da de første svake solstråler våget sig inn i Longyeardalen den 8. mars er allerede holdt for vel 3 uker siden og nu i begynnelsen av april merker vi at solen med voldsom fart har satt kursen mot nord for om 14 dage å kredse om og holde sig die med os natt og dag til helt ut i august måned.

Kan mørketiden av og til virke noe ugjennemtrenghag og knugende ( jeg synes forøvrig den gikk merkelig hurtig ) så får man dog i april og utover våren til gjengjeld en pen belønning. Da er her storvakkert med hvite snedekkede fjell, som skinner i solen, om dagen en blå himmel som mot kveld får en farveprakt, som ikke står tilbake fra tropernes.

Da vekkes også dyrenes lengsler til lannet her ~~mot~~ nord. De fugler som i mørketiden forlater os lokkes tilbake. Hvert år på dagen den 24. mars kommer en liten patrulje seilende på store hvite vinger inn fra Isfjorden, gjør en runde inn i Adventfjorden og op gjennom Longyeardalen og forsvinner ut igjen. Det var stormåken "Borgermesteren" som den heter her, en forferdelig rovfugl, men pen å se til. Patruljen har funnet alt i orden. I Longyearbyen er kjøkkenmøddingene og avfaldshaugene i mørketiden blit både store og innholdsrike og ligger på sine bestemte plasser på skråningen ned mot myren. Noen dage senere optrer der Borgermestere i tusindvis, så de fuldstendig dekker haugene og arbeidet er i full gang. Vi er fornemme i Longyearbyen, det er borgermesteren personlig som utfører renovasjonsarbeidet.

Kort tid efter borgermesteren kommer en liten alke. Det vilde de ha tatt sig godt ut om jeg kunde ha benevnt den med dens latinske navn, men det kjenner jeg ikke. På Svalbard kaldes den for korthets skyld " Tromsøvreringen ". Den sitter i store flokker høit oppe i bratteste fjellveggen, i sprekkene og mellom stene, og er en meget livlig liten krabat. Om sommeren ligger den strødd utover i fjordene og ofte langt utenfor kysten. Når den unge tromsøvrering flyer ut av reden og skal ned til sjøen holder moren sig like under den og gir den en dullt oøver, når den blir trøtt og vil falde ned før den når frem.

Men borgermesteren er lei mot den lille tromsøvrering. Ifjor fant jeg en liten tromsøvrering liggende på bakken. Jeg tok den med ned til sjøen og slapp den ut. Den svømmet fornøiet omkring og øvet sig på å dukke. Rett som det var kom en svar borgermester seilende, fag die på tromsøvreringen og slår ned på den. Tromsøvreringen dukker og borgermesteren stiger litt tilveirs. Men tromsøvreringen må op og ha luft. Øieblikkelig er borgermesteren over den igjen. Slik holdt den på til tromsøvreringen var helt utmattet. Tilslutt får borgermesteren med sit rovfuglnebb tak i nakken på den. Fra stranden forsøkte jeg å hjelpe ved å kaste sten, men borgermesteren seilet bort med sit bytte.

Grågåsen kommer ikke på en stund enna. Ifjor sommer, da jeg sammen med bergmester Merckoll og den svenske meteorolog docent Olson, som ~~xxxxxx~~ tillikemed jagermester Cederstam og telegrafist Lagerkvist i vinter har holdt til på toppen av Nordenskioldsfjellet og som alle fremdeles er i live, foretok en tur over lann fra Coles bukten til Sveagruben ved Braganza, møtte vi store flokker, som holdt til på myrene nede mot Reindalen. Ingeniør Coller, som har arbeidet med lannmåling på Svalbard i mange år, forteller, at man aner ikke hvor grågåsen arbeider, strever og ekserserer for å få lært ungene sine op til å fly i sneplogform. På min innvending, at det gjør de da rent instinktmessig, svarte Coller: Ja, det tror man. Men nei, det er nok ikke noe instinkt. Det er resultatet av et iherdigt arbeide hele sommeren gjennom. Grågåsen ligger på moen heroppe og har sine bestemte ekserserplasser. Når ungene er blit så store at de kan gå noenlunde sikkert, blir de samlet i flokker under kommando av de gamle og så begynner eksersisen. Ungene på linje, de gamle foran og bakenfor, og så vralter de avgårde med en forferdelig snaddring og et øredøvende leven. Men Gud nåde den ungen som ikke holder takten og linjen, da er de gamle over den med en gang. Frem og tilbake, frem og tilbake et-to, et-to går det hele dagen med kun noen kortere pauser. Når ungene blir flyvedyktige begynner lignende øvelser i luften - Ja, jeg serverer historien for det samme som jeg selv har fått den. ~~xxxxx~~



På initiativ av docent Hoel blev der i 1929 sluppet ilann 17 moskusdyr på Svalbard. Med undtagelse av en enkelt, som ikke likte de øvriges selskap eller omvendt og som derfor har ruslet alene og i vinter kommet helt over til Braganza i Bellsund, så har de øvrige 16 holdt sammen i én flokk i og omkring Adventdalen. Det ser ut som disse dyr trives bra. De har ialfald lagt sig til bønn. De er svært sky av sig, så det er vanskelig å komme inn på dem og for ens egen sikkerhets skyld bør man vist heller ikke komme dem for nær. Man mener å ha observert 4 kalver som nu skulde være vel årgamle. I vinter har vi sett moskusflokken snart nede i dalbunden snart høit oppe i fjellsidene. Nu i april holder de til i de små tverdalene på nordøstsiden av Adventfjorden ( på Hiorthhavnsiden ). Med hundespenn fra Store Norske Spitsbergen Kulkompani kjørte vi en dag over med et lass høi, idet vi var redd for at det skulde være lite med mat, da det ihøst før sneen kom hadde lagt sig et tykt islag på bakken, så det måtte være vanskelig å få tak i de tørre strå, som disse nøisomme og hårdføre dyr lever av. Men det ser ut som harepus, som også for en tid siden er sluppet på Svalbard har satt mere pris på dette høi enn moskusdyrene. Det kan vel derfor være at moskusdyrene i de høiere liggende strøk allikevel har funnet nok av sin naturlige føde. Som en eiendommelighet kan anføres, at man mener å ha observert at moskusdyrene og haren følges ad. Handelsbestyrer Skårer og hans 12 årige søn Håkon hadde, da de var på rypejakt, truffet på et sted som på et forholdsvis lite område var tørt i tørt optrukket av moskus og rundt om plassen var der fuldt av harespor. Håkon hadde nu sin egen mening om denne plassen. Det var moskusdyrenes danseplass og om lørdagskveldene danset moskus par om par her mens harepus sat på bakbenene og så på og slog forlabbene sammen. - Ja, hvem vet? - Vildrenen har sett lite til ivinter. Den er gammel og lokalkjent på Svalbard og har formodentlig sine bestemte beiteplasser, når det, som i år, i strøkene omkring Longyearbyen legger sig islag på bakken før sneen kommer.



Høi til moskusdyrene kjøres med hundespenn over isen til Hiorthhavn. Fotografert fra høilasset.



Med fotografiapparat efter moskusdyrene.

-----

Det var søndag formiddag. Jeg hadde netop tendt mig en snadde, luktet på og nød synet av to vakre svibler, som de elskverdige <sup>nyggelike</sup> Sverdrup og Boger har foræret mig. Alle damer her på Svalbard er forøvrig så rent ualmåndelig søte og hyggelige og ser så fornøiet ut, at ingen kan for-  
tenke mig i at jeg kikker litt på dem.

Jeg gikk nå bare og dullet og ordnet litt i den koselige <sup>min</sup> stuen, reflekterte en stund over det særegne ved forholdene her på Svalbard, spekulerte derpå om jeg skulde spende skiene på og gå op på hoppbakken og se på skirennet eller om jeg skulde gå ned til sjøen og ta mig et forfriskende sjøbad og en svømmetur. Man vil kanskje le av det siste, kanskje ikke det engang, bare trekke på skuldrene - dårlig vits -. Man bør ikke gjøre noen av delene. Ved Store Norske's anlegg i Longyearbyen har man verdens nordligste badeanstalt med et 10 meter langt og 5 meter bredt svømmebasin, hvor der til stadighet sirkulerer rammende salt og krystalklart sjøvann som holder 20° til 30°. Det er kjølevannet, som pumpes op fra sjøen og passerer kraftstasjonen, som man har latt få denne praktiske anvendelse.

Da det ved Store Norske's anlegg, for hvis drift, ledelse og administrasjon jeg ivinter har fått den største sympati og respekt, også forøvrig i alle måter sørges vel for en, så man har alt og savner intet, så kan jeg trygt, selv til en badegjest, som for sin sundhets skyld trenger sjøbad hele året rundt, med god samvittighet anbefale en overvintring i Longyearbyen.

Det ligger en årelang erfaring bak de resultater, som man er nådd til ved Store Norske Spitsbergen Kulkompani, en erfaring som ikke må undervurderes ved arbeidet i de arktiske egne, og som man måtte kunde bygge videre på ved utvidelse av bedriftene og derved avhjelpe en del av den uhyggelige arbeidsløshetens mareridt, som ruger over fastlandet. Gode kull finnes i mengder, det er opfaringsarbeide og anleggene som ikke er kommet ennå, men noe må her kunde gjøres. Arbeiderne står i kø for å komme hit, de har det godt her. Ja, vi har det så sorgløst som barn, som en sa mig. Det er bare skatten til hjemstavnskommunen på fastlandet, som vi kommer til sysselmannen for å klage over. -----

Jeg blir avbrudt i mine refleksjoner ved en kraftig banking på døren. "Kom inn" og inn kommer tre veldige jøgere med geværer og alt tilbehør. Det var doktor Gade, handelsbestyrer Skårer og hans søn Håkon. Kanskakakak Forskrækelse kunde leses i deres ansikter. Nå, hvad står på? Er fædrelannet i fare? Nei, men vi kommer for å melde for hr. sysselmannen, at vi har vært på rypejakt siden kl. 4 idagmorges. - Ja vel, hvormange ryper har dere tenkt å gi mig? - Ja, nei det var ikke det, men over på den andre siden av fjorden, et godt stykke op i en av tverdalenene utenfor Hiorthhavn, ligger en moskuskalv, som ser ut til ikke å ha det riktig bra og moren ligger 150 meter ovenfor, men de andre moskusdyrene så vi ikke noe til. Vi var like inn på kalven og kunde se at det rant blod fra nesen. Men vi vilde ikke gjøre noe ved den før vi hadde meldt av til sysselmannen. - Krypskyttere, hvad? - Men det vilde jo være en nesten utenkelig råskap om noen vilde skyte på disse kostbare dyr som man med så megen møie og resiko har ført hit. Alle er jo spendt på om de kan leve og formere sig. Hr. Skårer og Håkon erklærte sig straks villig til å bli med å påvise stedet, hvor moskusdyrene lå. Da det skulde være skirend i hoppbakken måtte doktor Gade holde sig i nærheten av sykehuset. Bevebnet med mit fotografiapparat gikk jeg ned til direktør Sverdrup og fortalte ham hvad jeg hadde fått melding om. Direktøren mente det var bedre å ta hest og slede enn hundspannet for å frakte den sårede kalv til byen. Kontorchef Boger og direktørens søn Harald blev også med. I fykende fart gikk det med to kjøretøier over isen til Hiorthhavn og derfra videre utover. Hestens satte vi igjen nede ved sluktens utløp og så fulgte vi Skårer og Håkon op til stedet hvor dyrene lå. Det var ca. 1 km. op fra sjøen og temlig bratt



og ulent med et par store sneskavler i slukten. Først så vi dyrene som to svarte flekker liggende på sneen ca. 150 meter fra hinanden. Da vi kom nærmere bort til det dyr, som var såret, så vi kunde se noen detaljer, blev jeg ikke lite forundret. Det var da virkelig ikke noe moskusdyr, som lå der. Det var uten tvil en sver rusk av en løve. Det er ikke mer enn 2 år siden jeg kom hjem fra løvernes hjemland Abyssinia, og jeg så jo da mangfoldige løver til og med på ganske nært hold - i dyrhaven i Khartoum. Jeg tok øieblikkelig et fotografi av dyret som det lå der for å kunne overbevise folk om at det her måtte foreligge en misforståelse og at docent Hoel må ha latt sig narre til å slippe ilann en hel flokk løver på Svalbard. Enhver som ser fotografiet og som har sett en løve må gi mig rett i det.

Vi gikk forsiktig nærmere. En såret løve er jo det farligste man kan komme ut for. Først da vi var noen få meter fra dyret kom jeg til det resultat at docent Hoel ikke hadde latt sig narre allikevel. Det var en virkelig moskus. Vi gikk nærmere. Det dryppet blod ut av nesen på den skadet og det ene øie var blodunderløpet, men forøvrig så det ikke så rent verst ut. Jeg kjenner ikke fra før moskusdyrenes karakter og sindelag. Det kunde jo derfor hende at dyret når det var såret, på samme vis som løven, først vilde la os komme helt inn på sig og derpå sette på os. Det var derfor best å være litt forsiktig. Vi stod ~~xxxxxxx~~ en stund og bare betraktet dyret.

Men så tok jeg mot til mig, gikk bort til direktør Sverdrup og sa:

"Kanskje De vil være så venlig å gå bort å klappe dyret litt De, ja, sån ganske pent og forsiktig selvfølgelig, så skal jeg stå her å fotografere Dem jeg?"

Direktør Sverdrup gikk straks bort, la sig på knæ og klappet dyret og her er fotografiet.

Vi undersøkte derpå hele dyret. Det var av og til svært urolig og kastet sig rundt. Jeg undersøkte hele pelsen og hodet men kunde ikke finde et eneste skuddsår. Det ene øie var blodunderløpet, men der var intet hull i det eller i nærheten av det.

Da jeg undersøkte benene fandt jeg imidlertid at det venstre forbenet var brukket tvert av temlig høit oppe. Dyret må ha stupt ut for en skrent, har hinket på tre ben ut på sneen i slukten og blitt liggende.

Kontorchef Boger, som tenker på og sørger for alt, hadde tatt med sig taug. Vi surret de friske ben sammen så vi fikk dyret til å ligge stille. Så sørgelig det enn var å se dette prektige dyr ligge der med brukket ben, kan jeg ikke si annet enn, at jeg var meget glad over å ha konstatert at det ikke var skuddt på.

Men så var det moren, som lå lenger op i slukten. Den lå fremdeles stille på samme sted, som vi så den, da vi kom, og vi måtte jo se litt på den også.

Når man sitter på kino og ser på et spennende stykke velger man sig alltid ut helterollen og spiller selv med i den. Når man oplever noe og senere skal beskrive det, bør man likeledes sørge for at man selv blir helten. Derfor:

Uten betenkning besluttet direktør Sverdrup og jeg os til å gå helt op til det sted hvor moren lå. Jeg hadde fotografiapparatet med så jeg når som helst kunde ta et fotografi.



Direktør Sverdrup

Håkon Skärer



33

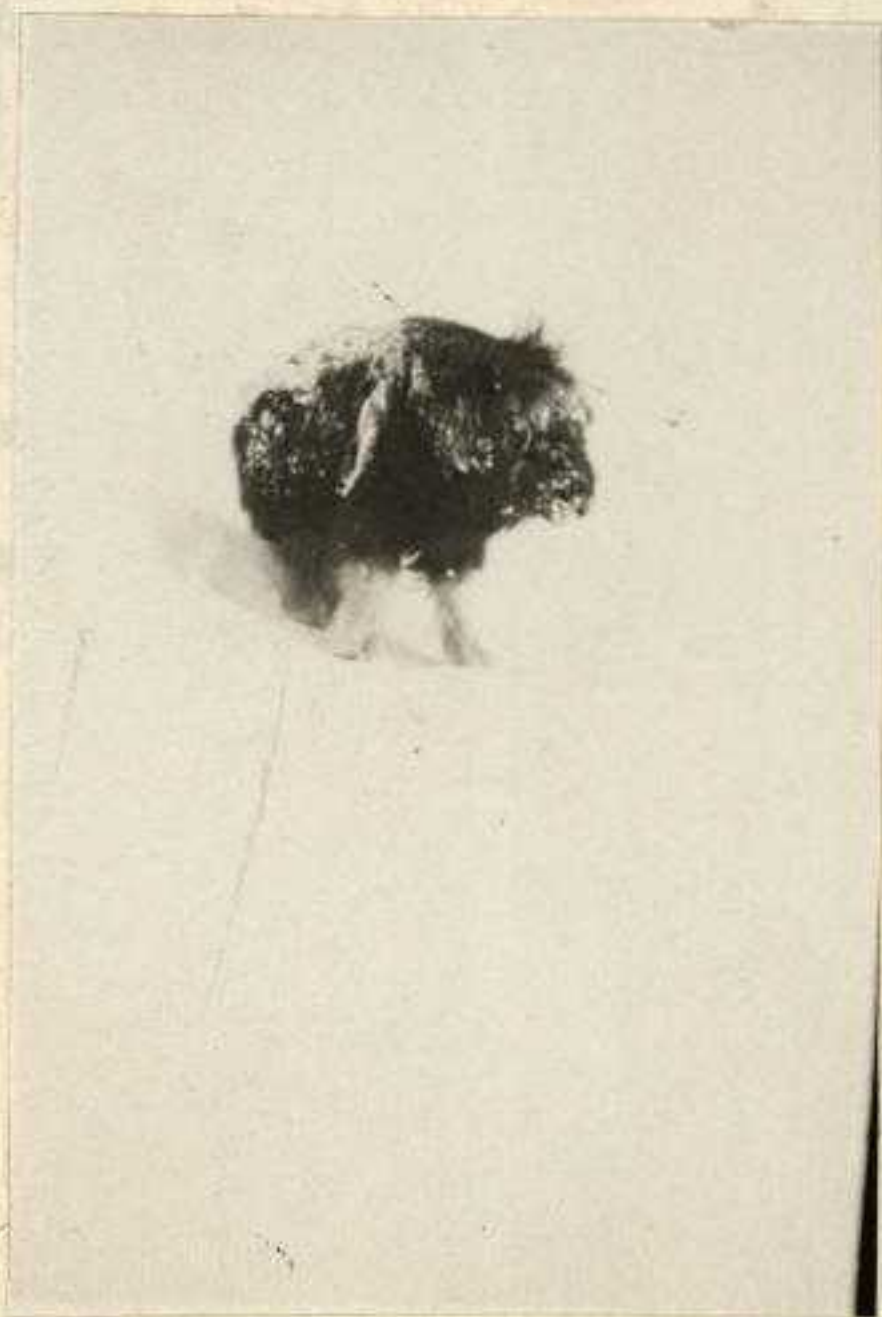
a  
e  
ge  
lge:



At det var noen risiko forbundet med dette brydde ialfald ikke jeg mig det spor om. Jeg så av og til bort på direktør Sverdrup og kunde se hvordan han blev mer og mer betenkelig efterhvert som vi nærmet os. Undertiden stoppet han helt op og skalv i knærne som et aspeløv, men opmuntret av mit net fulgte han dog efter.--

Å nei.. La os heller være ærlig. Virkeligheten var nok ganske anderledes. Da jeg stod nede ved ungen hadde jeg riktignok god lyst til å se hvordan moren så ut, og det kunde jo ikke være noe iveien for at vi gikk et stykke opover og kikket litt på den. Men hvad var nå det for en idé å gå så langt op som vi nu var. Forresten kunde vi ikke la moren ligge da? Når jeg bare fikk ungen med inn til byen og fått doktoren til å forsøke på å lappe den sammen, så hadde jo jeg gjort min plikt, og moren vilde nok slutte sig til de andre moskusdyrene, når ungen var vekk. Skirenn var det i hoppbakken og det er lenge siden jeg så et ordentlig hopprenn. Desuten synes jeg at direktøren, som gikk på den andre siden av slukten kunde ta litt hensyn til mig og ikke løpe så hurtig opover bakken. Han er jo adskillige år yngre enn mig. I alle tilfelle så bør man jo være litt mere forsiktig. Det er jo ikke på rypejakt vi går.

" Hit og ikke lenger, sier'n " hørte jeg en stemme bakenfor mig si. Det var bestyrer Skårer, som kom sammen med kontorchef Boger. De hadde sett dyret reise sig og det stod nu og trampet med forbenene. Vi var kommet like opunder det, jeg litt på den ene siden. Ny overraskelse - Det kunde ikke være moren, dertil var den for liten, den var av omtrent samme størrelse som den andre, så det måtte være søster eller bror. For mig var den dog mer enn stor nok, og så ubegripelig skrækkende ut. Den vendte litt på hode og så hele tiden til den side, hvor direktør Sverdrup var. Jeg var da så nære ved den, at jeg kunde se, at det dryppet litt blod fra dens nese også, desuten kunde jeg se at det sies, som var vendt mot mig, var blodig rødt. Antagelig har den ikke kunnet se ordentlig på ~~den~~ dette sies, mens den hele tiden hadde et godt sies til direktøren. Jeg benyttet mig av dette, fikk fotografiapparatet frem, gikk litt nærmere, så jeg kom 4 - 5 meter inn på den og knipset av i samme øieblikk, som den senket hode og med et veldig byke og en voldsom fart satte rett på direktør Sverdrup. Her er fotografiet av moskuskalven i dette øieblikk :





Der gjorde du et for mig meget heldig valg, sa jeg. Jeg har sett mange som har vært raske tilbens, men maken til fart som disse 2, direktøren først og moskuskalven etter, hadde nedover bakken, skal man lete lenge efter. Direktøren var forøvrig rådsnar, idet han løp i zikzak. Men, du verden, hvordan går nu dette, tenkte jeg. Så hørtes en skrallende latter, og jeg så at kalven hadde stanset og at direktøren hadde kommet sig unna. Da jo moskuskalven nu var et godt stykke nede i slukten, satte også jeg i en hjertens god og trygg latter og lo hele tiden, mens jeg holdt på å skru rundt på fotografiapparatet for å få en ny film. Filmen hadde imidlertid satt sig fast, den går av og til litt trangt, så jeg holdt på å plundre en stund med dette. Jeg har lagt merke til, at det gjerne er på slutten av filmrullen, at det går så trangt, men jeg har aldrig forstått hvad det kommer av. Jeg måtte ta av mig våtten og frøs gjorde jeg på fingrene, for det var ca. 16° kulde, så det tok litt tid dette. Men jeg fikk det da til og åpnet futteralet for å putte fotografiapparatet ned i det. Jeg lo fremdeles. Det hele var jo igrunnen så forferdelig morsomt og komisk. - Jeg så op - og smilet stivnet på mine leber -. 5 meter foran mig på samme pletten som sist stod moskuskalven, og nu hadde den det gode øie rettet på mig. På hele Svalbard finnes ikke et tre og her i slukten ikke en sten, som jeg kunde gjemme mig bak. Å være likeså rask tilbens som direktøren, viste jeg var ganske håpløst. Jeg studerte på, hvad i al verden disse filmfotografer gjør, som får både løver og tigre med vidt åpent gap til å styrte rett inn i fotografiapparatet og allikevel slipper fotografen fra det med livet. Jeg fikk plutselig så forferdelig vondt i maven. Jeg har strevet i hele vinter både med dampbad og varme sjøbad for å få maven vekk, men nu i dette øieblikk vilde jeg gjerne få beholde den. Jeg så bort på den store, svære, stygge pandebrasken og viste at der inne mellem ragget sat 2 horntapper (det så jeg på den som hadde brukket benet). Jeg syntes at jeg alt hadde fått dette vældsome støtet i maven, så tarmene gikk ut gjennom ryggen. At jeg alt hadde fått knekket 4 til 5 ribben var jeg jo sikker på, for jeg fikk så vondt for å puste. Situasjonen var så rent uhyggelig så. Desuten blev jeg så kvalm, det begyndte å flimre for øinene. Moskuskalven forvandlet sig plutselig til et dyr med menneskeansikt, derpå blev kroppen borte og tilbake blev bare et barskt, militært utseende ansikt med stor nese og hvitt skjegg. Som forhenværende offiser slog jeg straks helene sammen og tok til luen.

Det har formodentlig ikke tatt noen tid å tenke alt dette, eller jeg tenkte og følte vist altsammen på én gang, for i det lille øieblikk moskuskalven stod og så på mig, hadde jeg fått fotografiapparatet frem igjen, innstillet det på riktig avstand 5 meter, og idet jeg hørte mig selv si: "Vær nå litt hyggelig da" knipset jeg av, satte mig på baken og akte nedover så fort jeg kunde, idet jeg vinket farvel Hansen til moskuskalven, som forundret over min besynderlige adfærd drog videre opover og til fjells.

Hvorvidt det lå noe til grunn for mine fantasier får man bedømme efter fotografiet. Her er det :



Desverre, jeg er da vist ikke blit helten allikevel i denne beretning. Men det får ikke hjelpe. Man må jo være ærlig.



Det gjaldt nu å få hesten og sleden op til det sted, hvor moskuskalven med det brukne ben lå. Det var et slit uten like for hesten. I en sneskavel gikk den i helt til buken, men kom sig op igjen, opoverbakke var det hele veien. Men det var en fortrinlig snehest. Direktør Sverdrup sa dog at dette vilde ikke, for hestens skyld, resikere en gang til. Men op kom vi og fikk lagt moskuskalven forsiktig i sleden. Så bar det nedover. Ved den store sneskavel måtte vi spende hesten fra og fire sleden nedover i taug.

Doktoren blev budsendt straks vi kom til Longyearbyen, men kalven var så medtatt at han desverre gav os lite håp om at den kunde reddes. Benet blev gipset og man laget en slags hengekøle til den i stalden. Men ut på kvelden døde den. Da den var flådd, viste det sig at den også hadde andre benbrudd i kroppen. Vi sørget alle sammen over at det ikke hadde lykkes os å redde dette prektige dyr.

Men årsaken til denne tragedie, som blev utspilt her oppå i ismarken må ansees for å være løst. Det er åpenbart, at disse 2 moskussøsken har hat et oppgjør sig imellem. Da jeg ikke har fått melding om at noen av de gamle moskusdyrene skulde være døde, kan det dog ikke ha vært noe så alvorlig som et arveoppgjør. Men sandelig om det kan være så greit å være moskusfar og moskusmor på Svalbard, når man har så uskikkelige og sinte unger, at de stanger marg og ben og øine ut på hinanden.



Jeg sitter lenge oppå. Ser ut i den klare, lyse polarnatt. Overalt snedekkede fjell, isbreer og en islagt fjord så langt øiet rekker. Taugbanen fra gruben til lastekajen på Hotelnesset går like forbi mine vinduer. På taugbanen henger kullkibbene som perler på en snor. Hvert halve minut passerer en kibb med 700 kg. kull, som skal bringe lys, kraft og varme til ---- varmere lanne ---.

Det er en forunderlig verden vi lever i.

Longyearbyen 1 april 1933

*Wolmer Marlow*  
Wolmer Marlow

933.....

m

å

ge

age:



WOLMER T. MARLOW

1933

Mr. Director of the Bureau of Prisons

Washington, D.C.

Dear Sir:

I have the honor to acknowledge the receipt of your letter of the 10th inst. regarding the matter of the release of the prisoners of the Federal Reformatory for Women at Alderson, West Virginia.

I am sorry to hear that you are unable to obtain the necessary information from the Bureau of Prisons. I will endeavor to assist you in this matter.

I am, Sir, very respectfully,  
 Yours truly,  
 W. T. Marlow

som

få

igge

ce

hage:

d

k

g

n



WOLMER T. MARLOW

Bergingeniør, cand. jur. oecon.

Longyearbyen

~~OSK~~, den 20. april 1935

Hr. Direktør Einar Sverdrup og frue

Longyearbyen.

Som lovet sender jeg vedlagt noen fotografier, som jeg har tatt her på Svalbard, ledsaget av noen ord.

Skjønt det kan synes noe tidlig vil jeg samtidig få lov til å takke Dem og Deres frue for al elskverdighet og hygge i vinter. Det har uten overdrivelse vært en av de hyggeligste vintre jeg har hat. Det er jo ikke så lenge igjen til vor behagelige, isolerte stilling fra utenverdenen blir avbrudt, og med al den uro, som da kommer, kunde det tenkes, at jeg ikke fikk anledning til å frembære min takk. I alle tilfelle ønsker jeg å være på den sikre side, hvilket beretningen om moskuskalven også viser, at jeg gjerne holder mig.

Med venlig hilsen og en hjertelig takk for ivinter

Deres

W. M.



WOLMER T. MARLOW  
Bergingeniør, cand. jur./oecon.

Longyearbyen  
OSLO, den 5. mai 1933

Til  
Aftenpostens redaksjon  
Hr. Redaktør Carl Huitfeldt

Akersgaten

Oslo.

Egentlig til privat bruk har jeg tatt noen fotografier og skrevet ned litt om mit ophold på Svalbard, hvor jeg ifjor sommer og ivinter har vært sysselmann. Men da det muligens kunde ha almen interesse å se og høre litt om livet på denne vor nordligste øgruppe, tillater jeg mig derfor å sende Aftenposten et eksemplar av denne beretning med forespørsel om det kan avsees plass til den. Jeg vilde være Dem meget taknemlig for et par ord om hvorvidt den blir anvendt eller ikke. Eksemplaret kan tilbakesendes under mit navn til Norges Geologiske Undersøkelse, Kronprinsens gt. 6<sup>IV</sup> Oslo .

Arbødigst

W. M.